

<http://www.arianafghanistan.com>

۲۰۱۹/۱۰/۳۱

بهرام صادقی

سخنی با محترم حلمی خلیزاد نماینده خاص وزارت خارجه امریکا برای مذاکرات صلح افغانستان!

محترم داکتر حلمی خلیزاد!

نمی خواهم به گذشته ها بروم و در مورد نقش شما به حیث مأمور ایالات متحده امریکا در مسائل افغانستان بنویسم، که طی چهل سال گذشته که شامل تغییر هدف دادن جنگ مقاومت ضد اشغال شوروی در جهت اهداف ستراتیژیک امریکا و پاکستان و عواقب نامیمون بعدی آن و کنفرانس بُن ۲۰۰۱ که تنظیم های مردم آزار و خود فروخته را دوباره بالای مردم حاکم ساخته و با تجرید طالبان زمینه ای برای آغاز مجدد جنگی که تا امروز ادامه دارد مساعد ساخت. هدف از نوشتن این نامه یاد اوری نکاتی چند در مورد مأموریت جدید شما یعنی جستجوی راه خروج مصون و بدون آبرو ریزی برای قوای نظامی کشور متبوع تان ایالات متحده امریکا می باشد. تکاپوی امریکا برای همچو خروج بازم پای شما را به حیث پیک صلح ایالات متحده به دوحه جایی که دفتر طالبان قرار دارد کشاند. همین که بزرگترین قدرت نظامی و اقتصادی جهان حاضر شد با نقض پالیسی همیشگی اش با یک گروه تروریست به مذاکره بنشیند جهان را به تعجب واداشت.

جنبه دیگر این قضیه که مایه تعجب و تحیر جهانیان شد، این بود که شما به مشوره پاکستان دولت دوست تان یعنی مقامات کابل را که با کشور شما قرارداد های ستراتیژیک دارد و به ایالات متحده اجازه ایجاد چند پایگاه نظامی داده است، کاملاً کنار گذاشته و بحث خروج قوا را با طالبان در غیاب رژیم غنی آغاز کردید. سائر بازیگران صحنه سیاست جهانی چون چین، روسیه و اتحادیه اروپا هم با نگرانی منتظر نتایج مذاکرات ده ماهه شما با طالبان بودند. سر انجام در آخرین لحظات قبل از تصویب توافقنامه، دونالد ترمپ این توافقنامه را به کثافت دانی انداخت و در همان لحظات گفت:

"مردم افغانستان حق دارند آینده بهتری داشته باشند."

معنی این کلمات آقای ترمپ را وقتی فهمیدم که کاپی قرارداد شما با طالبان که از طریق کابل نیوز به بیرون درز کرده بود بدستم رسید. در این قرارداد شما به طالبان امتیازات ذیل را داده بودید:

1- ایشان را "امارت اسلامی افغانستان" خطاب کردید، حال آنکه طیارات ب ۵۲ دولت متبوع شما در اکتوبر- نومبر سال ۲۰۰۱ امارت اسلامی را نابود کرده است. طالبان با استفاده از اشتیاق شما به خروج عاجل، شما را واداشت تا طرف مقابل قرارداد را "امارت اسلامی افغانستان" خطاب کنید و بدینوسیله موقف طالبان را به حیث فاتح جنگ بپذیرید و از چنین موقفی طالبان در مذاکرات بین الافغانی هم بحیث "امارت اسلامی" طبل احیای مجدد امارت اسلامی را بنوازند و خواستار تسلیمی حکومت و احزاب مستقر در داخل شوند. لویه جرگه صلح برگزار شده توسط دولت افغانستان بارها اعلام نموده بود که بازگشت به امارت اسلامی برای مردم افغانستان قابل قبول نیست. اما شاید شما با مقامات وزارت خارجه آمریکا چنین استدلال کرده باشید که موضوع دولت آینده را باید افغانها خودشان تصمیم بگیرند. ایکاش در همین موضع تان هم پایدار می ماندید و در ساحاتی که از حیطة صلاحیت دولت آمریکا خارج بوده و مربوط افغانستان می شد و می شود، داخل مذاکره نمی شدید.

2- شما در غیاب نماینده دولت افغانستان و بدون اندک ترین اشاره به ضرورت رعایت شرایط مندرجه قرارداد ستراتیژیک با دولت افغانستان، به طالبان تعهد دادید که نیروهای تان در چوکات زمانی توافق شده از خاک افغانستان خارج می شوند. در واقع قرارداد ستراتیژیک تان با افغانستان را هم نادیده گرفتید.

آیا این زیرپا کردن الفبای دیپلماسی نیست؟

شاید شما به علت وابستگی مفرط این دولت به شما به موقف آن ارزشی قایل نیستید، اما مردم افغانستان از کسانی که با رأی آنها انتخاب شده اند، دفاع می کنند.

3- شما در مورد دولتسازی با طالبان توافقاتی داشتید. آیا دولتسازی یک موضوع بین الافغانی نیست؟ آیا سیستم دولتی کنونی افغانستان بسیار معیوب است که باید طالبان دولت دیگری (امارت اسلامی) را بسازند؟ باید از دونالد ترامپ رئیس جمهور آمریکا تشکر کنیم که این قرارداد را که مفهومی جز تسلیمی یک ابرقدرت در برابر یک گروه تروریستی وابسته به آی. اس. آی. پاکستان و واگذار نمودن افغانستان به این گروه نداشت، به گفته خودش مهوم کرد.

4- نکته مهم دیگر در مورد زندانیان است. آقای خلیل زاد، شما به حیث نماینده ایالات متحده آمریکا میتوانید با طالبان در مورد زندانیان گوانتانامو به توافقاتی برسید. اما به هیچ صورت حق مذاکره بالای زندانیان محبوس در زندان های افغانستان را ندارید. در قرارداد دوحه موضوع رهائی تقریباً همه زندانیان طالبان از زندان های آمریکا و افغانستان به حیث قدمی برای حسن نیت پذیرفته بودند. آیا شما تضمین کرده می توانید که با رهائی این زندانیان طالبان حاضر به صلح بدون خواست احیای امارت اسلامی می شوند؟ یقیناً نه. پس چرا با قمار های سنجیده می خواهید هزاران قاتلی را رها کنید که به احتمال قوی باز هم به میدان های جنگ بر خواهند گشت. این عمل شما از دید حقوق مدنی تصرفات مالکانه در مال غیر و از نگاه حقوق بین المللی تخطی از اصل احترام به حاکمیت ملی یک دولت عضو ملل متحد می باشد.

سرانجام اقدام اخیر شما در مورد رهائی انس حقانی (و حافظ رشید و ۸۰ زندانی ارشد دیگر طالبان) که باز هم منشاء خود را از سفر شما به پاکستان می گیرد، حیرت انگیز است. او باما در برابر یک عسکر امریکائی چهار شاه مار طالبان را از گوانتانامو رها کرد که مقامات بلند پایه طالبان بودند و در دوحه و پاکستان اعضای هیأت مذاکره کننده با شما بودند. حالا شما به بهانه "سرنخی برای آغاز مجدد صلح" می خواهید افغانها برای رهائی دو استاد امریکائی

درست است که امریکا کمک های مادی زیادی به افغانستان کرده است اما افغانها این کمک ها را با خون خویش جبران کرده اند. فامیل های امریکائی از ۲۰۰۲ بدینسو در امریکا مصون اند زیرا فرزندان ما افغانها تا شهادت در خط مقدم جبهه می جنگند و غیر نظامیان ما قربانی تروریزم اند. رهائی دو استاد امریکائی شاید برای وزارت خارجه امریکا یک پیروزی محسوب گردد اما نباید بکوشید این پیروزی را به قیمت رهائی سردسته مهم شبکه حقایق که حتی مطابق گزارشات منابع امریکائی قاتل ده ها هزار افغانستان است، بدست بیاورید. مزدوران تنظیمی که شما با آنها در این مورد در کابل گفتگو کردید و رضایت شان را گرفتید، صرف با شما پیوند دیرینه دارند، نه با مردم یا رهبری دولت افغانستان. امید حوصله مردم افغانستان را بیشتر از این امتحان نکنید. ۸ عقرب ۱۳۹۸

سخنی با محترم خُلمی خلیل‌زاد
Saadeqi_bahraam_sokhane_baa_zalmai_khalilzad.pdf

